

Foruden at forbedre den enkelte patients valgmuligheder var formålet med at inddrage de nævnte private specialsygehuse m.v. under det frie sygehusvalg at sikre den fortsatte drift af de pågældende private specialsygehuse m.v.

Det daværende Gigthospital i Skælskør blev ikke omfattet af reglerne om frit sygehusvalg. Baggrunden herfor var, at Vestsjællands Amt som den største bruger af hospitalet pr. 1. juli 1992 havde opsagt sit samarbejde med hospitalet. Gigthospitalet fungerede således ikke længere som hospitalsafdeling med hidtidige funktioner.

Gigthospitalet i Skælskør er i dag omdannet til sanatorium, der varetager efterbehandling og genoptræning af gigtpatienter, og der er i december 1994 indgået driftsoverenskomst mellem Vestsjællands Amt og Giftforeningen, der tilsikrer en i økonomisk henseende rationel og effektiv drift samt en faglig udvikling af sanatoriet.

På denne baggrund foreslås, at patienternes mulighed for selv at vælge, hvor de ønsker at blive behandlet, udvides til også at omfatte Gigtsanatoriet i Skælskør. Herved vil gigtlidende patienter øst for Storebælt være sikret et sanatorietilbud på linie med og på vilkår svarende til de sanatorietilbud, der er til rådighed for gigtpatienter på Dronning Alexandrines Gigtsanatorium i Middelfart og på Gigtsanatoriet Hans Jansens Hjem i Århus.

Som konsekvens af forslaget om at inddrage Gigtsanatoriet i Skælskør under det frie sygehusvalg foreslås, at amtskommunerne pålægges at betale for behandling på Gigtsanatoriet i Skælskør inden for en årlig ramme på 8,3 mio. kr. i 1992 pris- og lønniveau, svarende til 8,8 mio. kr. i 1995 pris- og lønniveau. Beløbsrammen for gigtsanatoriet foreslås anført i 1992 pris- og lønniveau, fordi de i sygehusloven anførte årlige rammer for de øvrige private specialsygehuse m.v. er anført i dette niveau.

Den årlige ramme på 8,8 mio. kr. er fastsat på baggrund af modtagne budgetforslag fra Giftforeningen, der vil gøre det muligt for Gigtsanatoriet i Skælskør at tilbyde gigtpatienter 8.000 sengeøgner pr. år, svarende til 25 døgnpatienter i 320 dage.

Til § 1, nr. 3

Med bestemmelsen tilvejebringes en hjemmel til, at sundhedsministeren kan fastsætte en ny afstandsgrænse for retten til at få såkaldt siddende befording eller befordringsgodtgørelse i forbindelse med sygehusbehandling, således at patienter, der bor inden for den fastsatte afstandsgrænse selv skal afholde udgifter til befording til og fra behandlingsstedet.

Efter den gældende sygehuslovs § 6, stk. 1, har personer, der har ret til vederlagsfri sygehusbehandling, ret til befording med ambulance eller særligt sygekøretøj, såfremt deres tilstand gør det nødvendigt. Denne ret vedrørende såkaldt liggende befording ændres ikke med forslaget.

Det følger endvidere af lovens § 6, stk. 2, at personer, der modtager pension efter lov om social pension, har ret til befording eller befordringsgodtgørelse, når befordingen sker med andre befordringsmidler, d.v.s. siddende befording.

Lovens § 6, stk. 4, indeholder bemyndigelse for sundhedsministeren til i øvrigt at fastsætte regler om, i hvilke tilfælde der ydes befording eller befordringsgodtgørelse. I henhold til denne bestemmelse er udstedt bekendtgørelse nr. 608 af 29. november 1982, som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 151 af 8. marts 1995. Ifølge denne bekendtgørelse ydes der foruden til de af loven omfattede personer tillige siddende befording eller befordringsgodtgørelse til følgende personer:

- 1) personer, der bor mere end 50 km fra behandlingsstedet,
- 2) personer, der er indlagt til behandling en del af døgnnet (deldøgnspatienter),
- 3) personer, der i forbindelse med udskrivning fra sygehus m.v. indkaldes til ambulans efterbehandling,
- 4) personer, der efter bestemmelse fra vedkommende institution midlertidigt hjemsendes,
- 5) ledsagere til patienter, hvor ledsagelsen er nødvendig på grund af patientens alder eller helbredstilstand.

For de under pkt. 2), 3) og 4) nævnte persongrupper gælder, at befording eller befordringsgodtgørelse kun ydes, når den pågældendes tilstand udelukker befording med offentlige transportmidler.

Som generel regel gælder i øvrigt, at befordringsgodtgørelse kun ydes, når udgiften med billigste, forsvarelige befordringsmiddel til og fra behandlingen overstiger 25 kr. for pensionister og 60 kr. for andre personer.

De nævnte beløbsgrænser på henholdsvis 25 kr. og 60 kr. er ikke blevet reguleret siden 1982 og er i dag så lave, at de reelt er uden praktisk betydning. Der er imidlertid grunde, der taler imod, at der blot foretages en opregulering af beløbsgrænserne med den skete pris- og lønudvikling. For at afspejle den aktuelle pris- og lønudvikling vil man således til stadighed skulle foretage en regulering af beløbsgrænserne, bl.a. i takt med udviklingen i hyrevognstaksterne.

En sådan løbende regulering vil komme til at medføre til stadighed nye kriterier for tildeling af be-